Sub semnul aniversării istoricului eveniment de la 23 August și al celui de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român

1984 — AN RECORD AL SPORTULUI ROMÂNESC

1985 — start viguros, cu prestigioase realizări, în noul ciclu olimpic

Trecutul, prezentul și viitorul alcătuiesc un echilibru dinamic în strategia politicii partidului nostru, elaborată și aplicată cu consecvență revoluționară în cei 40 de ani de la Eliberare, iar realismul perspectivei, tactica specifică, adecvată fiecărei etape, în toate domeniile de activitate economică, socială, științifică, cultural-educativă, urmărind dezvoltarea armonioasă a întregii societăți românești, caracterizează pe deplin perioada deosebit de rodnică de după Congresul al IX-lea al partidului.

Iată de ce poporul român, condus de Partidul Comunist Român, în frunte cu cel mai iubit fiu al său, ctitorul noii Românii, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a avut în acest an aniversar, al patruzecilea al libertății sale, și, totodată, al istoricului Congres al XIII-lea al partidului, prilejul unui impunător bilanț, în care ponderea o dețin ultimele două decenii. Și în centrul acestor realizări excepționale — contribuție esențială la dezvoltarea puternică, fără precedent, a bazei tehnico-materiale a societății socialiste multilateral dezvoltate, la ridicarea întregii noastre economii la nivelul eficienței necesitate de știința și tehnica contemporană — se află omul, cetățeanul conștient, implicat politic și social în viața națiunii, în întreaga construcție socialistă a țării. Înaltele valori și principii revoluționare care definesc democrația noastră socialistă au un corespondent viabil în practica de fiecare zi.

În domeniul sportului, performanța insumează îndelungi acumulări care dau măsura și amploarea dezvoltării acestui important domeniu formativ al tinerei generații.

Sintetizind într-o expresie de moment — dar care poate dăinui ani și ani, ca record nedoborît, sau peste ani, ca fapt întrat în istoria autohtonă sau mondială a sportului — performanța este, totodată, un memento de civilizație. Ea vorbește despre efortul individual de autodepășire al sportivului, dar și despre efortul colectiv, interdisciplinar, al celor care concură (antrenori, medici, psihologi, cercetători) la atingerea măiestriei. Iată de ce **sportivii de frunte ai țării, adevărați reprezentanți ai talentului, vitalității și marilor calități umane ale tineretului nostru — români, maghiari, germani, sîrbi și de alte naționalități — se bucură în România socialistă de toată prețuirea.** Este prețuirea acordată muncii fără preget, abnegației dusă uneori pînă la sacrificiu, dorinței de autodepășire prin talent, pregătire și știință, valorificării prin spirit de inițiativă a tuturor condițiilor asigurate, asemeni tuturor sferelor de activitate din patria noastră.

Bogat bilanț al unui timp istoric

Pe spirala devenirii sale în acești 40 de ani de la istoricul act de la 23 August 1944 — în fapt, anii afirmării sale ca mișcare organizată, ca rezultat al politicii puse cu adevărat în slujba maselor, a valorificării depline a tuturor talentelor și afirmării personalității umane — sportul românesc a pășit cu fruntea sus în arena internațională. În „Cartea de aur" a sportului nostru, puținele file completate înainte de 23 August 1944 (18 medalii — din care doar 2 la Jocurile Olimpice, și cite 8 la Campionatele mondiale și europene), contrastează, evident, cu amplele capitole care s-au scris în cei 40 de ani de afirmare mereu mai viguroasă a sportului românesc, cel dedicat ultimelor două decenii având cea mai mare strălucire. **Astfel, dacă totalul medaliilor cucerite între 1944 și 1984 este de 1236** (la J.O. — 176, la C.M. — 443 și la C.E. — 612), **cele 998 dobîndite între 1965 și 1984 însumează 137 la J.O., 329 la C.M. și 480 la C.E., adică în acest interval de timp — timp istoric — sportul românese a**

53 de medalii olimpice

Supremă confruntare în sportul internațional, prin amploare, valoare și rezonanță, prin prizma la mirele publicului de pe întreaga planetă, Jocurile Olimpice reprezintă, în intervalul dintre două ediții, în ciclul celor patru ani, idealul urmărit de cei mai buni sportivi și tehnicieni ai lumii, ținta performanței de vîrf și, implicit, dorința încununării unui efort îndelungat de pregătire, uneori chiar a unei întregi cariere sportive. Le-am urmărit, de-a dreptul stupefiant. El face onoare acestei țări, culturii latine, sportului în general".

Aur și argint pentru Ecaterina Szabo (în dreapta) și Vali Ionescu, alteleie românce care au dominat proba de lungime

sportive. La confluența vremurilor, a meridianelor, a generațiilor, sub nobila deviză a păcii și prieteniei între popoare, sub faldurile celor cinci cercuri olimpice, disputa pașnică pentru întîietate prin sport aduce pe podiumul laureaților purtători autorizați ai marilor performanțe. Și acum, în plină iarnă, simțim uriașa căldură, măsurată nu prin gradele Celsius sau Fahrenheit, ale termometrelor de la Los Angeles, ci prin entuziasmul și satisfacția trăite acolo, în plină vară, în arena olimpică, ca martori ai marilor victorii înregistrate de reprezentanții României socialiste, a comportării lor de înalt nivel competitiv. **La cea de-a XXIII-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară, de la Los Angeles,** unde au participat aproape 8 000 de sportivi din 140 de țări, competiție desfășurată în prezența a 4 milioane de spectatori și în fața a aproximativ un miliard de telespectatori, **delegația olimpică a Republicii Socialiste România s-a numărat de-a lungul celor 16 zile de întreceri printre toturile protagoniste, obținînd cel mai substanțial bilanț din istoria participării sale la J.O.: 53 de medalii, din care 20 de aur, 16 de argint și 17 de bronz. Bilanț care i-a asigurat un onorant loc secund** (după țara organizatoare și înaintea a numeroase țări cu o puternică tradiție sportivă) în clasamentul neoficial pe națiuni, clasament în care au punctat, de altfel, doar 25 de țări din cele 140.

Valoarea sportului românesc, grăitor demonstrată la această ediție a Jocurilor Olimpice de vară (la toate cele 12 discipline la care a participat a obținut medalii), reflectă actualul său potențial uman și material, tradiția sa bogată în fapte și figuri de seamă, ca și condițiile asigurate de partidul și statul nostru, dar marcheză și punctul de plecare în noul ciclu olimpic. Ne mîndrim cu toate acestea, cu atît mai mult cu cît ele sînt recunoscute, cu obiectivitate, în lume, așa cum a reieșit și recent, ca un prestigios ecou, din retrospectiva anului sportiv internațional făcută — între altele — de agenția **Prensa Latina : „Luînd în considerare faptul că România are o populație de numai 22 de milioane de locuitori, acest succes al sportivilor români este cu adevărat remarcabil. La Olimpiada de vară de la Los Angeles lotul sportivilor români a cîștigat 20 de medalii de aur, 16 de argint și 17 de bronz — bilanț net superior celor realizate de țări cu o populație mult mai mare și cu vechi tradiții sportive, cum ar fi Marea Britanie, Franța, Italia, R. F. Germania".** Iar ziarul de specialitate „L'Equipe", din Paris, scria imediat după încheierea Jocurilor : **„La Olimpiada de la Los Angeles România a fost a doua țară din lume în ceea ce privește numărul medaliilor de aur. Acest rezultat obținut în capătul unor confruntări ce au angajat mari forțe ale lumii sportive este cunoscut cele mai mari succese internaționale.** Și pentru ca tot prin intermediul cifrelor — cele mai elocvente și mai obiective argumente — să detaliem acest strălucitor bilanț, ne vom referi la anul aniversar 1984, pe care ne pregătim să-l încheiem. **În raport cu ceilalți ani ai Jocurilor Olimpice, cuprinși în aceste ultime două decenii** (edițiile 1968, 1972, 1976, 1980), **anul acesta, al întrecerilor de la Los Angeles, s-a concretizat prin cel mai mare număr de medalii — 103, obținut vreodată de reprezentanții sportului românesc la marile competiții olimpice, mondiale și continentale. Pe bună dreptate s-a spus că ANUL SPORTIV 1984 REPREZINTĂ PENTRU MIȘCAREA NOASTRĂ SPORTIVĂ UN AN RECORD.**

An aniversar, an angajant, de mare responsabilitate, an prodigios, anul olimpic 1984 a contribuit și el din plin la afirmarea României socialiste în lume, printr-o recoltă bogată de medalii, cea mai bogată din istoria sportului românesc.

Pe podiumul de onoare, sportivele !

Este greu, foarte greu să alcătuiești o ierarhie (subiectivă!) a marilor momente care au avut drept eroi ai întrecerilor olimpice pe sportivii români. După cum nu este ușor să acorzi prioritate unei discipline sportive sau altela într-un clasament al condiție de-a dreptul stupefiant. El face onoare acestei țări, culturii latine, sportului în general".

Pe podiumul de onoare, sportivele !

Este greu, foarte greu să alcătuiești o ierarhie (subiectivă!) a marilor momente care au avut drept eroi ai întrecerilor olimpice pe sportivii români. După cum nu este ușor să acorzi prioritate unei discipline sportive sau altela într-un clasament al condiție de-a dreptul stupefiant. El face onoare acestei țări, culturii latine, sportului în general".

În 1964 atleta Maricica Puică, scrie o revistă olimpică de aur (la 3000 m) și alta de bronz (la 1500 m), un titlu mondial de cros, o victorie la „Mila de aur" de la New York și două victorii în întrecerile Balcaniadei la cros și 3000 m. La sfîrșitul lunii martie, pe hipodromul Meadowlands din East Rutherford (New Jersey), din Statele Unite, la capătul unei curse de peste 5000 metri, pe care a controlat-o din punct de vedere tactic, Maricica Puică se desprindea fără posibilitate de replică de celelalte două alergătoare cu care alcătuise trio-ul fruntaș, trecînd prima linia de sosire și cîștigînd astfel, pentru a doua oară, titlul de campioană mondială de cros. În urma el, „la fotografie", sovietica Galina Zaharova și norvegiana Grete Waitz, această din urmă de cinci ori campioană a lumii de cros. O victorie, deci, în fața unor alergătoare de clasă, încă o dovadă că ochiul antrenorului el, **Ion Puică**, cel care a descoperit-o (tot la un cros, în anul 1965, la Iași !) și a devenit, apoi, și soțul Maricicăi, a văzut bine și... departe. La întoarcerea acasă, după această promițătoare victorie, prima cosistă a lumii declara că nu va face nici un rabat de la ce și-a propus în 1984. Ce vizau soții Puică pentru acest an? Podiumul olimpic la 3000 și 1500 m. Cum estimau aceste șanse? Cu luciditate și încredere. Iată opinia antrenorului: **„În mod normal, Decker are prima șansă ! Este dear campioana mondială de la Helsinki, acolo unde nu intrase în probă ca principală favorită. La Los Angeles însă va fi altceva, va fi favorita nr. 1, mai ales că, așa cum se spune, acasă și pe rețea te ajută...".** Opinie completată de fiica de sportivi : **„...Dar nu chiar întotdeauna ! Uneori, cînd ești investită cu o răspundere prea mare, se mai întîmplă să nu realizezi ceea ce ți-ai propus. O cunosc bine pe Decker, deși n-am concurat cu ea, din înregistrările curselor sale".**

Și Maricica Puică, marea noastră atletă, a avut o intuiție sezațională. După ce Mary Decker cîștigase prima grupă semifinală, cu record olimpic, replica Marricăi nu s-a lăsat mult așteptată, noul record (8:38.32) venind după cîștigarea grupei a treia semifinale, în disputa cu o altă olimpică de la Montreal, britanica Zola Budd. La finală, Mary Decker, încurajată de frenezia de public, se prezenta ca atleta nr. 1 a Americii, dar și ca favorita marilor agenții publicitare care o impuseseră la Los Angeles mai mult decît performanțele sale sportive. Dubla campioană mondială „dopată" psihologic, nervoasă, nu și-a găsit locul nici la start, nici în cursă. Angrenată într-o busculadă cu Zola Budd, în lupta pentru conducerea plutonului, Decker a căzut, s-a accidentat și n-a mai putut continua cursa. Cînd mai erau aproximativ 600 metri pînă la linia de sosire, Budd a clacat și ea psihologic, pierzînd repede teren. Maricica Puică n-a mai avut probleme la sprintul final, încheind cursa cu un avans confortabil și un nou record olimpic al probei de 3000 m : 8:35.96. Mare și meritată performanță a unei mari atlete, aclamată apoi, în final și la festivitatea de premiere, cu sportivitate, de acest copil mare cu inimă generoasă care era publicul de pe Memorial Coliseum.

Ar fi cîștigat Maricica Puică și în condițiile unei desfășurări normale a cursei ? Prezent la fața locului, cronicarul consideră că da, dar pentru a nu fi bănuit de subiectivism, aduce în sprijin și părerea unui alt observator, avizat și lucid, ziarista **Kathy Hale, de la „Los Angeles Timesi"**, aflată lîngă noi la masa presei : **„Pornită în această finală ca outsideră, atleta română a fost tot timpul ca mai relaxată ca ritm și cea mai lucidă tactic. Nu cred că în această după-amiază o putea bate cineva...".**

De la „Mărul de cristal", care i-a încununat în martie titlul mondial de cros la medaliile de aur care i-a încununat în august titlul olimpic la 3000 m, Maricica Puică (34 de ani) a muncit mult, cu modestie și responsabilitate, cu dăruire și sacrificii. Marea performanță, marea satisfacție nu se dobîndesc ușor, dar, iată, ce minunat se încununează o carieră sportivă !

Atletismul a mai prilejuit anunțul crainicilui, în limbile engleză și franceză : **„Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă ridicați pentru a asculta Imnul României !..."** pentru că cei aproape 100 000 de spectatori de la Coliseum și-au mai văzut urcînd pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere și pe **Doina Melinte** (800 m) și pe **Anișoara Stanciu** (lungime), succesul acestora fiind întregit și de clasarea pe podium a colegelor de probe **Fita Lovin** (bronz) și, respectiv, **Vali Ionescu** (argint).

„5+1" în șase finale

Dimineață, pe lacul Casitas, pista nautică era bătută de vînt, făcîndu-te să uiți căldura caracteristică a metropolei californiene. În acea simbătă de august, însă, febra de start a finalelor feminine de canotaj a lungase, parcă, răcoarea. România era prezentă în toate finalele. Și între orele 8 și 10,35 s-a derulat spectaculosul serial al canotajului nostru, cu 6 episoade, toate încheiate cu happy-end...

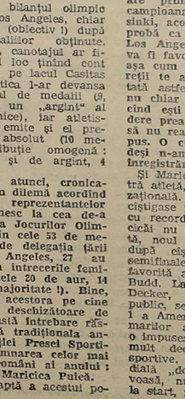

Valeria Răcilă, învingătoarea olimpică în proba de simplu, denumită „regina canotajului"

Primul start, cu 4+1 rame. În luptă cu echipajul Canadei, fetele noastre (**Olga Homeghi, Chira Apostol, Maria Fricioiu, Florica Lavric și Viorica Ioja**) se detașează în partea a doua a cursei, cîștigînd titlul olimpic. Debut de bun augur, pentru că în celelalte patru curse, 2 visle (**Elisabeta Oleniuc** și **Marioara Popescu**), 2-rame (**Elena Horvat** și **Rodica Arba**), simplu (**Valeria Răcilă**) și 4+1 vsle (**Filie Tăran, Anișoara Sorohan, Sofia Corban, Ioana Badea, Ecaterina Oancia**), românecle se dovedesc imbatabile, indiferent dacă diferența cu care au cîștigat finalele era foarte mare (ca la 2 rame) sau mai mică (ca la 4+1 vsle). Doar în ultima probă a zilei, cea de 8+1, ele cedează, la finiș, în fața echipajului american.

Valeria Răcilă (27 de ani), suceveanca lansată pe... Mureș (la U.T. Arad), în 1975, a ajuns în marea performanță de la... simplu. După ce a compus la simplu primele medalii mondiale și olimpice în echipajele de visle (2 și 4+1), la campionatele mondiale de la Lucerna, 1982, reprofilarea pe „simplu" s-a soldat cu medalia de argint. Și iată că, în această vară, la **Los Angeles, Valeria Răcilă a pășit pe urmele Sandei Toma, campioana olimpică 1980 în proba de simplu, care este denumită „regina canotajului".**

Învingător în marile regate internaționale care au precedat pe acest an întrecerea olimpică, dublul nostru la visle, Elisabeta Oleniuc și Marioara Popescu, s-a impus net pe lacul Casitas, ca și echipajul similar de la rame, Elena Horvat și Rodica Arba, cele care n-au lipsit de pe podiumul nici unei mari competiții din ultimul ciclu olimpic.

Ca să ne exprimăm în limbajul canotajului, spectaculosul serial s-ar putea intitula „5+1", adică 5 medalii de aur și 1 de argint, pentru canotoarele românce și antrenorii lor, în frunte cu antrenorul emerit **Victor Mociani.**

O echipă mare, cu mari soliști

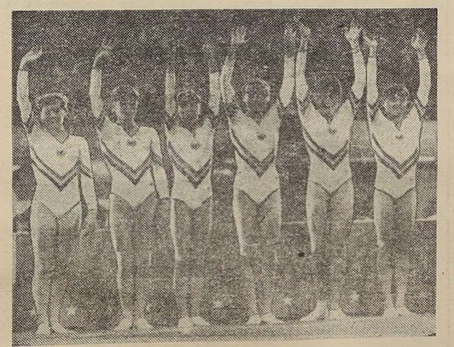

În fața unei săli arhipline, care ar fi vrut, desigur, să asiste la victoria formației favorite, cea a Statelor Unite, echipa feminină de gimnastică a României a obținut un triumfător succes. Iată-o după obținerea victoriei olimpice, salutînd publicul care, în final, a aclamat-o cu sportivitate

Telefoto : A.P. — AGERPRES

Școala feminină românească de gimnastică s-a impus din nou, cu strălucire, în arena olimpică, șirurile marii campioane Nadia Comăneci fiind prezentă acum de Ecaterina Szabo, cea care a cucerit 4 medalii de aur, la echipe, săriturî, bîrnă și sol, performanță superioară marii vedete americane Mary Lou Retton, învingătoare a Individual compus. Și nu întîmplător am început enumerarea medaliilor de aur cu echipa, pentru că alături de Ecaterina Szabo s-au remarcat, prin rigoare și imaginație, prin forță și grație, și celelalte componente ale formației României (**Lavinia Agache, Laura Cutina, Cristina Grigoraș, Simona Păuca, Mihaela Stănuleț**), invingătoare în fața echipei țării gazdă plusată de o sală arhiplină la **Pauley Pavilion.** De altfel, acest „meci" româno-american a dominat întrecerile de gimnastică, pasionînd mile de spectatori, producînd dureri de cap realizatorilor de emisiunilor de televiziune, care voiau să aducă în prim-plan succesele sportivilor americani. Și după victoria la echipe, iată că și în finalele pe aparate „partea leului" a fost a noastră, gimnastele române cîștigînd întrecerea medaliilor de aur cu 4—1. Celor trei titluri olimpice obținute de Ecaterina Szabo li s-au adăugat și cel de la bîrnă, care i-a revenit Simonei Păuca. La 15 ani neîmpliniți, această fată, necunoscută acum un an în marea performanță, a egalat-o prin punctaj (19,800), la bîrnă, pe mai experimentata sa coechipieră. Ecaterina Szabo, urcînd alături pe prima treaptă a podiumului și secundînd-o cu succes la individual compus, unde a obținut medalia de bronz.

Iaroslava Matiochova, arbitră internațională de gimnastică, la Los Angeles funcționînd în brigăzile de la bîrnă și sol, declara ziarului Ceskoslovenski **Sport : „Față de «mondialele» de anul trecut, de la Budapesta, concurențele de frunte și-au sporit siguranța execuției la bîrnă. Românca Simona Păuca a primit doi de 10 și un 9,95 la acest aparat. La fel de perfectă a fost și evoluția Ecaterinei Szabo, care merita să cîștige și concursul individual".**

...Solul, ultima probă a reuniunii finale. Rămase în disputa **pentru primul loc, Ecaterina** Szabo (România) și Julianne McNamara (S.U.A.), întrucît Mary Lou Retton, ieșind de pe covor în timpul exercițiului, fusese notată doar cu 9,85. Cu un inîm avantaj, reprezentanta noastră, Cati, se prezintă pentru a-și începe exercițiul, dar... pană de curent și sala rămîne fără lumină timp de opt minute. Va rezista șocului? O suită senzațională, cu o stăpînire de sine admirabilă, o cascadă care-ți taie, ca spectator, respirația și Ecaterina Szabo obține nota 10! Indiferent de rezultatul adversarei sale, mica noastră mare gimnastă obține, astfel, cea de-a patra medalie la Los Angeles.

...La obișnuita conferință de presă cu învingătorii, la întrebarea „ce vor face gimnastele române în zilele următoare", cea mai bună gimnastă a Jocurilor a răspuns : „Vrem să mergem la Disneyland". Minunată și curată, copilărie, minunați copii ai țării noastre, care onorează minunatele condiții de viață create tinerei generații, care nu iau în joacă cuvîntul dat și știu să se bucure din toată inima de vîrsta copilăriei !

Simbolica medalie cu nr. 20

După serialul feminin al canotajului pe Lake Casitas, **toți iubitorii sporturilor de apă așteptau cu emoție și nerăbdare evoluția canoiștilor noștri, renumiți de ani și ani pe toate pistele mari de apă din lume.** La „regata regatelor" de caiac-canoe reprezentanții noștri s-au prezenți în 11 din cele 12 finale.

În prima zi, dedicată curselor de 500 m, echipajul nostru de dublu, **Ivan Patzaichin — Toma Simionov,** s-a clasat după campionii mondiali, iugoslavii Ljubek-Nisovici, iar celălalt candidat autorizat la titlul olimpic, canoistul **Costică Olaru,** candidat la simplu a ratat prin... o barcă (revanșa pe 500 m!), dar apoi iugoslavii revin, își ajung și cele două ambarcațiuni merg „cap-cap". **Cu un imens efort, cu o inegalabilă dorință de a învinge, Patzaichin și Simionov se desprind cu putin și reușind ultimului atac al urmăritorilor, obțin mult dorita victorie.** Era cea de-a 20-a

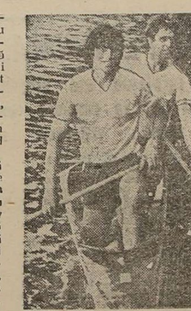

Ivan Patzaichin, cel mai mare canoist al tuturor timpurilor, și-a încheiat cariera cu o nouă medalie olimpică de aur, alături de coechipierul și prietenul său Toma Simionov

medalie de aur — printr-o frumoasă coincidență, ultima — obținută de delegația României la J.O. 1984, simbolică și splendidă încheiere pentru cel mai mare canoist al tuturor timpurilor, pentru unul din cei mai mari sportivi ai României și ai lumii, Ivan Patzaichin, participant la Los Angeles la cea de-a 5-a Olimpiadă din cariera sa pilduitoare. O cariera de excepție, care-și găsește recunoașterea în acest șirșit de an și prin desemnarea lui Ivan Patzaichin drept „sportivul nr. 1" al țării.

Paul SLĂVESCU

Fotografii de D. NEAGU

Desen de RADU VILARA

Ștafeta tinereții

Și dacă pentru sportivul nr. 1 al țării, anul 1984, cu întrecerile sale olimpice, a prilejuit ultima apariție în arena competițională, pentru un larg detașament de tineri performeri acest an a consemnat primii lor pași spre consacrare în arena internațională, ca autentice speranțe ale sportului românesc.

În iulie — cînd delegația sportivă a României abia ajunsese la Los Angeles și-și începuse ultimele pregătiri, la fața locului, pentru marea confruntare olimpică — la **Jönköping** (Suedia), cei mai buni canotori juniori din țara noastră concurau cu succes la campionatele mondiale. Și cînd medaliile de aur le răsplăteau eforturi și talentul, iar drapelul tricolor se înălța pe cel mai înalt catarg, **Ioan Snep, Dragoș Neagu și Stelian Șerbănescu,** din dublul de 2+1, se gîndeau cu încredere la viitor, considerîndu-se un promițător schimb de ștafetă pentru cei care, în acele zile, trăiau emoțiile dinaintea startului olimpic. Iar „argintul" **Anișoarei Bălan,** la simplu, el „bronzul" ambarcațiunii de 2 vsle (**Doina Ciucani și Veronica Necula**) constituiau și ele temeiul unor reale satisfacții în perspectiva noului ciclu olimpic, cel recent încheiat pe apele lacului Casitas aducînd delegației României două medalii de aur de la aceste probe, prin **Valeria Răcilă** și **Elisabeta Oleniuc — Marioara Popescu.**

În aprilie, la Leningrad, floretista Elisabeta Guzganu obținea din nou „bronzul" campionatelor mondiale de tineret, ca și la ediția precedentă, de la Budapesta. Apoi, în august, pe planșele de la Long Beach, Elisabeta Guzganu se califica în finala probei individuale, ratînd de puțin podiumul, urcînd în schimb, alături de colegele din echipa României (**Aurora Dan, Rozalia Oros, Monica Veber și Marcela Zsak**) pe treapta a doua a podiumului olimpic. De această dată, schimbul de ștafetă era în curs !

Cînd, la Luxemburg, la campionatele europene de juniori, înotătorii români se impuneau prin **Robert Pinter** (învingător la 200 m fluture) și **Iulia Mateescu** (cu 3 medalii de bronz, la 200 m spate, 200 m mixt și fluture), specialiștii noștri se gîndeau, desigur, că în piscina de la J.O. 1988 tinerii noștri reprezentanți vor avea un cuvînt de spus favorabil spre podium. Iar noi sperăm ca prima medalie olimpică românească la înot (**Anca Pătrășcoiu — „bronz" la 200 m spate, la Los Angeles**) să astepte singură doar următorul ciclu olimpic, de 4 ani...

La Rimini (Italia), acolo unde **s-au desfășurat „europenele" de** gimnastică, junioara românică **Daniela Silivaș** își înscria numele în palmaresul competiției cu titlul de campioană la bîrnă și cu două locuri 2, la sol și paralele, anuntîndu-se astfel ca una din următoarele campioane olimpice. **Nadia Comăneci** și **Ecaterina Szabo** care s-au impus cu strălucire în competiții continentale, prefigurînd, astfel, excepționala lor evoluție din arena olimpică și mondială.

Sportul românesc aduce în ultima marii performanțe noi și noi talente, cresc și se educate cu grijă pentru a se realiza ca oameni și performeri, pentru a îmbogăți cu noi și strălucitoare medalii patrimoniul sportiv al României socialiste.